

Prima instanță - (Judecătoria Drochia, sediul Glodeni) V. Nogai
Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) A. Albu, A. Toderaș, E. Bejenaru

ÎNCHEIERE

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, Galina Stratulat
judecători Oleg Sternioală, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Stanislav Șelegheđa,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Irina Cecușco
împotriva lui Stanislav Șelegheđa cu privire la încasarea datoriei și compensarea
cheltuielilor de judecată și acțiunea reconvențională înaintată de Stanislav Șelegheđa
împotriva Irinei Cecușco cu privire la declararea nulității actului juridic și compensarea
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 13 iunie 2017, prin care a fost respins
apelul declarat de Stanislav Șelegheđa și menținută hotărârea Judecătoriei Drochia,
sediul Glodeni din 23 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 25 februarie 2016 Irina Cecușco s-a adresat cu cerere de chemare în judecată
împotriva lui Stanislav Șelegheđa, solicitând încasarea datoriei în sumă de 20 000 lei și
compensarea cheltuielilor de judecată.

Motivele cererii de chemare în judecată, astfel după cum au fost expuse de
reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

La 29 iunie 2015 Irina Cecușco i-a oferit cu împrumut lui Stanislav Șelegheđa
suma de bani în mărime de 20 000 lei, fapt ce se confirmă prin recipisa eliberată de pârât
la 29 iunie 2015.

Potrivit recipisei pârâtul s-a obligat să restituie împrumutul până la 31 decembrie
2015, însă acesta nu și-a onorat obligația în termen, în legătură cu ce reclamanta a
înaintat prezenta acțiune.

La 25 iulie 2016 Stanislav Șelegheđa a înaintat acțiune reconvențională împotriva
Irinei Cecușco, solicitând respingerea acțiunii inițiale, declararea nulității contractului de
împrumut (recipisei) din 29 iunie 2015 și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reconvenționale a indicat că în realitate între el și Irina
Cecușco nu au existat careva raporturi de împrumut, iar suma care rezultă din recipisă îi
este imputată pârâtului de către conducerea SRL „Vendesa-Exim”, unde ultimul a fost
angajat în funcția de operator-casier în perioada 01 iunie 2015 - 26 august 2015.

Astfel, a indicat că recipisa a fost semnată, sub influența unei presiuni psihice din
partea angajatorului, unde Irina Cecușco activează în calitate de contabil-șef, cu intenția
de a garanta repararea unui presupus prejudiciu adus SRL „Vendesa-Exim”, dar nu un
împrumut, or în realitate Irina Cecușco nu transmis suma de bani pretinsă drept
împrumut.

În acest sens, a invocat că recipisa din 29 iunie 2015, în baza căreia se solicită încasarea datoriei în sumă de 20 000 lei, este de fapt un act juridic încheiat în urma constrângerii prin violență psihică a pârâtului și urmează a fi declarat nul.

Prin hotărârea Judecătoria Drochia, sediul Glodeni din 23 februarie 2017 s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Irina Cecușco împotriva lui Stanislav Șelegheda.

S-a încasat de la Stanislav Șelegheda în beneficiul Irinei Cecușco suma de 20 000 lei, ce constituie suma împrumutului.

S-a încasat de la Stanislav Șelegheda în beneficiul Irinei Cecușco suma de 600 lei, cu titlu de cheltuieli privind achitarea taxei de stat și suma de 2 500 lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică, iar în total suma de 3 100 lei.

Acțiunea reconvențională înaintată de Stanislav Șelegheda împotriva Irinei Cecușco s-a respins ca neîntemeiată.

În susținerea soluției date, reieșind din prevederile art. art. 210 alin. (1), 867 alin. (1), 871 alin. (1) din Codul civil, instanța de fond a reținut că, raportul de împrumut s-a confirmat prin originalul recipisei anexat la materialele dosarului și explicațiile participanților la proces.

La fel, instanța a menționat că pârâtul nu a prezentat careva probe întru susținerea poziției sale, precum și nu a combătut cu nimic declarațiile și probele prezentate de reclamantă.

La 23 martie 2017 Stanislav Șelegheda a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii inițiale și admitere a acțiunii reconvenționale.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 13 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de Stanislav Șelegheda și s-a menținut hotărârea Judecătoria Drochia, sediul Glodeni din 23 februarie 2017.

Nefiind de acord cu soluția instanțelor de judecată inferioare, la 08 septembrie 2017, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 121), Stanislav Șelegheda a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă acțiunea inițială și admisă acțiunea reconvențională.

În motivarea recursului, reiterând argumentele de fapt și de drept susținute pe parcursul examinării cauzei, recurentul a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate, deoarece concluziile instanțelor de judecată sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Astfel, susține că instanța de apel nu și-a argumentat concluzia, dar a făcut o transcriere a concluziei primei instanțe, fără a analiza circumstanțele cauzei în coroborare cu probele directe și indirecte, prezentate de către apelant.

Instanța de apel nu a luat în considerație faptul că Stanislav Șelegheda era angajat la SRL „Vendesa-exim”, unde intimata Irina Cecușco activa ca contabil-șef și, astfel, el fiind în dependență de serviciu față de dânsa, or, în situația când la SRL „Vendesa-exim” a apărut neajunsul bănesc de 20 000 lei, dânsa prin intimidare psihică și amenințări, l-a impus să întocmească recipisa din 29 iunie 2015.

La fel, susține că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că după întocmirea recipisei din 29 iunie 2015 Stanislav Șelegheda a continuat să lucreze la SRL „Vendesa-exim” și din salariu lunar i se rețineau bani în contul restituirii sumei de 20 000 lei.

După diminuarea sumei de 20 000 lei prin reținerea din salariu până la suma de 18040 lei, prin aceleași metode de intimidare psihică, intimata Irina Cecușco l-a impus

să mai întocmească o recipisă de împrumut a sumei restante de 18 040 lei cu termenul de rambursare 30 septembrie 2015, fapt ce se confirmă prin recipisa din 25 august 2015.

Menționează că la 26 august 2015 recurentul Stanislav Șelegheda a fost eliberat din serviciu în baza art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul Muncii.

Astfel, consideră că instanțele de judecată nu au apreciat critic recipisa din 25 august 2015 și înscrierea din carnetul de muncă al lui Șelegheda Stanislav despre concediere și nu a apreciat aceste probe în coroborare cu declarațiile părților.

Reieșind din cele expuse, consideră că instanța de apel și prima instanță au aplicat eronat prevederile art. art. 229 alin. (1) și 867 din Codul civil, neținând cont de circumstanțele în care a fost întocmită recipisa din 29 iunie 2015 și în mod arbitrar au apreciat probele prezentate de către intimata Irina Cecușco și recurentul Stanislav Șelegheda.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost recepționată de recurent la 12 iulie 2017 (f.d. 111), recursul înaintat la 08 septembrie 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia,

coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Stanislav Șelegheđa, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Stanislav Șelegheđa.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari